

βλόγησι ἡ, Καππ. (Σιλ. Σιλ.)—Λεξ. Βλαστ. 13, 75 καὶ 273 Δημητρ. βλόγησι Καππ. (Ἀνακ.) Κρήτ. Σκῦρ. Λεξ. Δημητρ. βλόγησ' Εὐβ. (Στρόπον.) Μακεδ. (Χαλκιδ.) Σάμ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. εὐλόγησις ἀπὸ τὸ ρ. εὐλογῶ.

1) Εὐλογία, εὐχή τοῦ ἱερέως Λεξ. Βλαστ. ἐνθ' ἄν. Δημητρ. 2) Βλόγα, ὁ ἰδ., Εὐβ. (Στρόπον.) Καππ. (Σιλ. Σιλ.) Κρήτ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) Σάμ. Σκῦρ. κ. ἄ.—Λεξ. Δημητρ.: Πῆγα 'ς τὴ βλόγησι, φίλ'κα τὰ στεφάνια το' ἔφ'γα Σκῦρ. Τίμνις βλόγησις, χαρούμεν' (εὐχή πρὸς μνηστευθέντα. τίμνις = τίμιος) Στρόπον. || Φρ. Μ' ὁ βλόγησ' (ὁ ἀρ-μῶν) Χαλκιδ. || Ἄσμ.

Τὴ νύφη μας τὴν πήρανε | καὶ 'ς τὴ βλόγησι τὴν πήρανε (ἰλ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Βέλθανδρ. καὶ Χρυσάντζ. στ. 1031-2 (ἐκδ. ΔΜαυροφρύδ. σ. 246) «ἐποῖκαν, ἐξεφάντωσαν, ἐπαῖξαν, ἐχορέψαν, | μετὰ δὲ τὴν εὐλόγησιν ἀπεμερίμνησάν τους».

βλογήσι τό, ἀμάρτ. βλόγησι Πελοπν. (Μεσσ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βλογῶ. Περί τοῦ ἐτύμου ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 66 κέξ.

Συνήθως κατὰ πληθ., βλόγα, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: 'Σ τὰ βλοήσιμα σας! (εὐχή εἰς τοὺς μνηστευομένους).

βλόγησος ὁ, Κύθηρ. βλόγησος Κύθηρ.

Ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς λέξεως εὐλόγησον.

Τὸ πτηνὸν ψάρ ὁ ροδόχρους (pastor roseus) (ἡ ὀνομασία ἐκ τοῦ ὅτι τὸ πτηνὸν κινεῖ τὴν κεφαλὴν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὡς ὁ εὐλογῶν ἀρχιερεὺς). Συνών. ἀγιοπούλλι, διαβολοπούλλι.

βλογητάρης ὁ, ἀμάρτ. βλοητάρης Παξ. βλοητάρη

τό, Θήρ. Παξ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλογητὸς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρης.

1) Ὁ ἱερεὺς (ὡς ἐκφωνῶν πρὸ πάσης ἐκκλησιαστικῆς τελετῆς ἢ ἀκολουθίας ἢ εὐχῆς τὴν φράσιν «εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν κτλ.») Παξ. β) Οὐδ., ἡ ἀρχὴ (διότι ἡ εἰρημένη φράσις ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴν πάσης τελετῆς κτλ.) Παξ.: Κάνω τὸ βλοητάρη (κάμνω τὴν ἀρχήν). II) Οὐδ., μεγάλη οὐλὴ τῆς νόσου εὐλογίας κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς μικρὰς Θήρ.

βλογητής ὁ, ἀμάρτ. εὐλοητής Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. εὐλογητὴ - βλογητή, δι' ὃ ἰδ. βλογητὸς.

Ὁ σύζυγος: Ἄσμ.

Ὁλόχρυσέ μ' εὐλοητή, | αἱ 'ς τὴ βρύσι γὰ νερό, γματ' ἡ ψυχὴ μου βγαίνει.

Συνών. βλογητικὸς 2 α, βλογητὸς 2 α.

βλογητίκι τό, ἀμάρτ. βλοητίτσι Εὐβ. (Κουρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλογητὸς καὶ τῆς καταλ. -ίκι.

Ἡ ἄδεια τοῦ γάμου. Συνών. βλογητοχάρτι, στεφανοχάρτι.

βλογητικός ἐπίθ. εὐλοητικός Κάρπ. Κάσ. Κορσ.

Κρήτ. Κύπρ. Νίσυρ. Πελοπν. (Μάν. Τριφυλ.) Σῦρ. Χίος κ. ἄ. εὐλοητικός Κάρπ. Κέρκ. Κρήτ. Κύπρ. Νάξ. Νίσυρ. Ρόδ. Τήλ. κ. ἄ. βλογητικός Κάρπ. Κρήτ. Πελοπν. (Γερμ. Λακων. Μάν. Τριφυλ.) Σῦρ. Χίος κ. ἄ.—Λεξ. Βλαστ. 411 βλοητικός Ἄνδρ. Πελοπν. (Μάν.) κ. ἄ. βλοητ'κός Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. Πληθ. οὐδ. βλοῖστικὸν τά, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπίθ. εὐλοητικός. Πβ. Χρον. Μορ. Η στ. 3272 κέξ. (ἐκδ. JSchmitt) «ὅστις εἶχεν τοῦ μισέρ

Ντζιάν ντὲ Πασσαβᾶ θυγάτηρ | γυναῖκαν τοῦ εὐλοητικὴν καὶ μετὰ ἐκείνον ἀπῆρεν | εἰς ἄντρα εὐλοητικὸν τὸν μισέρ Ντζιὰ ἐκείνον». Τὸ βλογιστικὰ κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παραγόμενα.

1) Νόμιμος, ἐπὶ συζύγου Κέρκ. κ. ἄ.: Ἄσμ.

Γυναῖκα τοῦ εὐλοητικεῖα γλήγορα νὰ τὴν πάρη

Κέρκ. 2) Οὐσ. α) Νόμιμος σύζυγος ἐνθ' ἄν.: Καλὸς κακός, εἶναι βλοητικός (ἐπὶ συζύγου τὸν ὅποιον ἢ σύζυγος ὀφείλει ὅπωςδήποτε ν' ἀνέχεται) Ἄνδρ. || Ἄσμ.

Τοῦτος εἶναι κί ὁ ἄντρας μου κί ὁ ἀγαπητικός μου

κ' ἡ δεξιὰ μου ἀγκαλᾷ κί ὁ εὐλοητικός μου

Χίος

Δράκω, νὰ φάς τὴν φάουσαν, νὰ φάς τὴν τσεφαλὴν σου,

παρὰ νὰ φάς τὸν ἄντραν μου, τὸν εὐλοητικὸν μου

Κύπρ.

Μὴν ἔχης εὐλοητικεῖα, μὴν εἶς ἄλλου ταμένος;

— Δὲν ἔχω γὼ βλογητικεῖα, δὲν εἶμ' ἄλλου ταμένος

Κάρπ.

Τὴν κόρη ποῦ 'δα σήμερα γεναῖκα θὰ τὴν πάρω,

γεναῖκα κ' εὐλοητικὴ μὲ τὸ χρυσὸ στεφάνι

Νίσυρ. Συνών. βλογητής, βλογητὸς 2 α. β) Μνηστήρ Στερελλ. (Αἰτωλ.) Χίος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρραβωνιαστικός. γ) Οὐδ. πληθ. βλογιστικά, ἡ χρηματικὴ ἀμοιβὴ ἢ διδομένη εἰς τὸν εὐλογοῦντα τὸν γάμον ἱερέα Κρήτ.

βλογητὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. εὐλοητὸς Προπ. (Κύζ.)

εὐοητὲ Τσακων. βογητὲ Τσακων. εὐλοητὸς ὁ, σύνθη. καὶ Πόντ. (Χαλδ.) εὐλοητὸς Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) εὐλοητὸς τό, Κεφαλλ. Κέρκ. κ. ἄ. βλοητὸς Παξ. κ. ἄ. εὐλοητὸ Βιθυν. (Κατιρ.) Κύθν. κ. ἄ. εὐλοητὸ Θήρ. βλοητὸ Λευκ. κ. ἄ. βλουτὸ Λέσβ. βλοητὸ Εὐβ. Θήρ. Κρήτ. Μέγαρ. κ. ἄ. βλουητὸ Εὐβ. (Ἄκρ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπίθ. εὐλοητὸς = εὐλογημένος.

1) Ὁ φέρων τὴν εὐλογίαν, τὴν εὐτυχίαν Τσακων.: Φρ.

Οὐρα κα τζαὶ βογητά! (ὦρα καλὴ καὶ εὐλογημένη, εὐχή κατὰ τοὺς ἀρραβῶνας, κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς τελέσεως τοῦ γάμου καὶ εἰς ταξιδεύοντα). 2) Οὐσ. α) Νόμιμος σύζυγος Προπ. (Κύζ.): Ἄσμ.

Ὁχι γυναῖκα μοναχή, ἀλλὰ κ' εὐλοητὴ μου.

Συνών. βλογητής, βλογητικός 2 α. β) Ἄρσεν. καὶ οὐδ., ἑναρξίς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀκολουθίας σύνθη. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): Φρ. Βάζω εὐλοητὸ (ἐπὶ ἱερέως, ἀρχίζω τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀκολουθίαν ἢ τὴν ἀνάγνωσιν εὐχῆς μὲ τὴν καθιερωμένην ἐκφώνησιν «εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων» καὶ κατ' ἐπέκτασιν κάμνω ἀρχὴν γενικῶς πράξεώς τινος, ἀρχίζω) σύνθη. Κάνω εὐλοητὸς (ἀρχίζω τὴν ἀκολουθίαν) Κεφαλλ. Σηκώνω εὐλοητὸς (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Πελοπν. (Βασαρ.) Ὁ πομπᾶς ἐδέκεν εὐλοητὸν (ὁ παμπᾶς ἔδωκε εὐλοητόν, ἄρχισε τὴν ἀκολουθίαν) Χαλδ. γ) Ἐναρξίς, ἀρχὴ ἐργασίας τινὸς σύνθη.: Εἴμεθ' ἀκόμα 'ς τὸ εὐλοητὸς. δ) Ἀφθονία ἀγαθῶν Παξ.: Σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι βρίσκεται τὸ βλοητὸς. ε) Οὐδ. βλοητὸ τό, ἀσθένειά τις δερματικὴ προσβάλλουσα συνήθως τὸ πρόσωπον Κρήτ.

βλογητοχάρτι τό, ἀμάρτ. βλουητουχάρτ' Εὐβ.

(Ἄκρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βλογητὸς καὶ χαρτί.

Ἡ ἄδεια τοῦ ἐπισκόπου πρὸς τέλεσιν τοῦ γάμου. Συνών. βλογητίκι, στεφανοχάρτι.

βλογητόχορτο τό, ἀμάρτ. βλοητόχορτο Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βλογητό, δι' ὃ ἰδ. βλογητός, καὶ χόρτο.

Φυτόν χρησιμοποιούμενον ὡς φάρμακον κατὰ τῆς ἀσθενείας βλοητό (ἰδ. βλογητός 2ε).

βλόγι τό, ΜΦιλήντ. Γλωσσογν. 3,77 βλόγ' Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ρ. βλογῶ.

Συνήθως κατὰ πληθ., προσευχή.

βλογιά ἡ, εὐλογία λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἰν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) εὐλοῖα Μεγίστ. Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) εὐλογία Τσακων. εὐλογιά Ἄνδρ. Ἡπ. Θήρ. Θράκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθν. Κύπρ. κ.ά. — Λεξ. Μπριγκ. ἰβλογιά Θράκ. (Αἰν.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Σισάν.) κ.ά. βλογία Καλαβρ. (Μπόβ.) Μέγαρ. Πόντ. (Ἀμισ. κ.ά.) βλουγίγα Λήμν. βλογιά κοιν. βλογιά Πελοπν. (Μεσσ.) βλουγιά βόρ. ἰδιώμ. βλουγιά Β.Εὐβ. (Ἄκρ. Στρόπον. κ.ά.) Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θεσσ. Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. βουλουγιά Μακεδ. (Βελβ.) βλόγισ Χίος ἀβλοῖα Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀβλογιά Σύμ. ἀβλουγιά Λήμν. ἀβλουγιά Ἡπ. Μακεδ. (Βλάστ. Σιάτ.) κ.ά. ὀβλογιά Καππ. (Σινασσ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. εὐλογία = τὸ εὖ λέγειν, καλλιλογία, ἔπαινος.

1) Εὐλογία τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, τῶν ἱερέων πρὸς τοὺς ἰδιώτας καὶ τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ. Οἰν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ μαζί σου! Τὴν εὐλογία σου, δέσποτα! (ἐπίκλησις πρὸς ἱερέα) κοιν. || Γνωμ. Ἀπ' ὅσπαι' πομπᾶς εὐλοῖαν κ' ἔδ' (ὁ παππᾶς διὰ τὸ σπῖτι του δὲν ἔχει εὐλογίαν, δηλ. δὲν κάμνει ἱεροτελεστίας εἰς τὸ ἰδικόν του σπῖτι) Χαλδ. || Ἄσμ.

Ἔλα εὐχή τῆς μάνας μου καὶ τοῦ γονεοῦ μου βλόγισ Χίος. Ἡ σημ. εἶναι καὶ μεταγν. Πβ. Π. Δ. (Δευτερον. 23, 5) «καὶ μετέστρεψε Κύριος ὁ Θεός σου τὰς κατάρας εἰς εὐλογίαν, ὅτι ἠγάπησέ σε» καὶ (Γένεσ. 27, 12) «μή ποτε ψηλαφήσῃ με ὁ πατήρ καὶ ἔσομαι ἐναντίον αὐτοῦ ὡς καταφρονῶν καὶ ἐπάξω ἐπ' ἑμαυτὸν κατάραν καὶ οὐκ εὐλογίαν». β) Εὐτυχία συνισταμένη ἐν τῇ πλησμονῇ ὑλικῶν ἀγαθῶν κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Οἰν. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἐχει τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ ὅς τὸ σπῖτι του κοιν. Καλὴν εὐλογίαν! (εὐχή πρὸς τὸν λιγκμῶντα) Κύπρ. Ὁ Θεός νὰ δῇ σε τὰ ἐφτά εὐλοῖας! (ὁ Θεός νὰ σοῦ δώσῃ τὰς ἐπτὰ εὐλογίας, νὰ σὲ ἀμείψῃ πλουσίως) Τραπ. Χαλδ. Ἐχάθαν τὰ παλὰ τὰ εὐλοῖας (ἐχάθηκαν αἱ παλαιαὶ εὐλογίαι, δηλ. τώρα ὑπάρχει πενία) Χαλδ. || Φρ. Ὑαν κ' εὐλοῖαν (εὐχή τοῦ εἰσερχομένου εἰς ξένην οἰκίαν. ὕαν = ὑγείαν) Χαλδ. Διὰ τὴν σημασίαν πβ. Π.Δ. (Γένεσ. 39, 5) «ἐνύλογησε Κύριος τὸν οἶκον τοῦ Αἰγυπτίου διὰ Ἰωσήφ καὶ ἐγενήθη εὐλογία Κυρίου ἐν πᾶσι τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτῷ ἐν τῷ οἴκῳ καὶ ἐν τῷ ἀγρῷ αὐτοῦ». 2) Δύναμις, ζωτικότητα, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.): Ὁ δεῖνα εὐλοῖαν κ' ἔδ' (δὲν εὐδοκιμεῖ, δὲν προκόπτει). Τὸ βούτυρον εὐλοῖαν κ' ἔδ' (τὸ βούτυρο δὲν ἔχει εὐλογία, δὲν πιάνει ὡς μὴ καλῆς ποιότητος). 3) Ἰερωσύνη Μακεδ. (Σισάν.): Νὰ χαρῆς τὴν ἰβλογιά σ'! (πρὸς ἱερέα). 4) Δῶρον ἀναμνηστικὸν προσφερόμενον ὑπὸ μοναστηρίου ἢ μοναχοῦ (δῶρον οἶονεῖ εὐλογημένον) Ἀθ.: Μοῦ ἔδωκε τὸ σταυρὸ γὰ εὐλογία. Τοῦ ἔδωκε εὐλογία ἕνα κομπολόι. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Π. Δ. (Γένεσ. 33, 10-11) «εἰ εὐρον χάριν ἐναντίον σου, δέξαι τὰ δῶρα διὰ τῶν ἐμῶν χειρῶν... λάβε

τὰς εὐλογίας μου, ὥς ἡνεγκά σοι». 5) Μισθὸς μοναχοῦ ἢ ἀμοιβὴ διὰ συμβολὴν εἰς κοινὴν ἐργασίαν καὶ πᾶν ὅ,τι παρέχεται εἰς αὐτὸν ὑπὸ τῆς μονῆς του πρὸς διατροφήν Ἀθ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Πρόδρομ. 3, 124 (ἐκδ. Heselting - Pernot) «καυκὶν κρασὶν οὐ δίδουν με τὸ λέγουν εὐλογίαν». β) Πᾶν τρώφιμον παρεχόμενον ὑπὸ μονῆς εἰς οἰονδήποτε Ἀθ. γ) Ἐλεημοσύνη Ἀθ.: Δὲν κόφτομε τὴν εὐλογία (δὲν παύομεν παρέχοντες ἐλεημοσύνην). Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μόσχ. Λειμωνάρ. 85 «κατὰ οὖν τὴν συνήθειαν οὐ δέδωκε τὴν εὐλογίαν τῇ ἀγίᾳ Πέμπτῃ καὶ τῇ ἀγίᾳ Παρασκευῇ». 6) Ἀρχιερατικὴ ἐπιχορήγησις παρεχομένη εἰς τὸν ἀρχιερέα παρ' ἐκάστης οἰκογενείας (ἢ σημ. διὰ τὴν παρεχομένην ὑπ' αὐτοῦ εὐλογίαν) Σύμ.

7) Ἀδεια παρεχομένη εἰς μοναχὸν ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου διὰ νὰ κάμῃ τι (δηλ. ἄδεια τοῦ νὰ κάμῃ τι διὰ τῆς εὐλογίας τοῦ ἡγουμένου) Ἀθ.: Πῆρα τὴν εὐλογία νὰ λείψω ἀπὸ τὸ μοναστήρι κάμποσες μέρες - νὰ κόψω ξύλα κττ. || Φρ. Ἐχει εὐλογία; (εἶναι ἐπιτετραμμένον ἢ ὑπάρχει καλὴ διάθεσις, οἶον: ἔχει εὐλογία νὰ μοῦ δώσῃς κρασί - τυρί - ψωμί; κττ.) Ἡ σημ. καὶ μεταγν. 8) Ὁ προσφερόμενος εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἄρτος πρὸς τέλεσιν τῆς λειτουργίας Ἀνδρ. Εὐβ. (Ἀνδρων. Αὐλωνάρ. Κάρυστ. Κονίστρ. Πλατανιστ.) Ἡπ. Θεσσ. Θήρ. Κέως Κύθν. Λέσβ. Πάρ. Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Σάμ. Σκῦρ. κ.ά. — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Μ'Εγκυκλ.: Παροιμ. Μῆτι σύ, παππᾶ, βλογιά μῆτι μεῖς ἀντίδουρον (ἐπὶ στερήσεως πράγματος ὠφελίμου εἰς ὅλους) Σάμ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Συνών. ἀμνός 2 β, ἄρτος 2, ἀχράντα (ἰδ. ἀχραντος 2), βλογίδι, λειτουργιά, πρόσφορο. β) Τεμάχιον ἄρτου, ἐξ οὗ προσεκόμισεν ὁ ἱερεὺς τὰ ἅγια, φέρον τὴν σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ ἢ τῆς Παναγίας Ἀθ. γ) Ἀντίδωρον Ἀθ. Εὐβ. (Ἀνδρων. Κονίστρ. Κουρ. Κύμ. Ὁξύλιθ.) Μέγαρ. Σκῦρ. κ.ά. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄρτος 4. 9) Κατ' εὐφημισμόν. λοιμικὴ ἐξανθηματικὴ νόσος προσβάλλουσα ἀνθρώπους καὶ ζῶα κοιν.: Ἐπесе βλογιά. Τὸ παιδί ἔβγαλε - ἔχυνε τὴ βλογιά κοιν. Κακὴ βλογιά νὰ σὲ πιάσῃ! (ἀρά) Πελοπν. Συνών. ἀργυρῇ (ἰδ. ἀργυρός 4), βλάττα 3, βλογημένη (ἰδ. βλογῶ), βράσα, γλυκαμένη, γλυκειά (ἰδ. γλυκός), γλυκισμένη, μελιτάτη. Πβ. ἀγελαδοβλογιά, ἀνεμοβλογιά, ἀραποβλογιά. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Λουκ. β) Κατὰ σημασιολογικὴν ἐπέκτ. ἢ οὐλή τοῦ ἐξανθήματος τῆς βλογιάς κοιν.: Τὸ πρόσωπό του εἶναι γεμάτο βλογιές κοιν. || Ἄσμ.

Θέλω νὰ βγάλῃς εὐλογιές, μὰ ὄχι τὸ θάνατό σου, νὰ λειώσουνε οἱ - ὦ - ὁμορφιές ποῦ ἔχει τὸ πρόσωπό σου Κρήτ. Συνών. βλογιοκομμάδα, βουλλοκομμάδα.

10) Νόσος τῆς ἀμπέλου καθ' ἣν γεννῶνται μελανὰ στίγματα ἐπὶ τῶν νεαρῶν βλαστῶν ΠΓεννάδ. 95 ΓΣακελλοπ. Παθήσεις στ' ἀμπέλι 57 — Λεξ. Βλαστ. 447 Πρω. Δημητρ.

11) Νόσος τῶν μελισσῶν Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἡ λ. ὡς κύριον ὄν. ὑπὸ τὸν τύπ. Εὐλογία Κεφαλλ. Βογιά Πελοπν. (Ἡλ.) Ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βλογιά τοῦ Ἀγίου Κρήτ.

βλογιάζω, εὐλογιάζω Κεφαλλ. — ΔΠαχτίκ. Δημῶδ. Ἄσμ. 49 — Λεξ. Μπριγκ. βλογιάζω Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Ἡπ. Πελοπν. (Λιγουρ.) κ.ά. βλονγιάζον Στερελλ. (Ἀράχ.) κ.ά. βλουγιάζον Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Παθ. εὐλογιάζομαι Κύπρ. Μετοχ. βλογιασμένος σὺνηθ. βλονγιασμένους βόρ. ἰδιώμ. βλουγισμένους Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλογιά.

1) Ἐνώνω διὰ γάμου, ὑπανδρεύω ΔΠαχτίκ. ἐνθ. ἀν.: